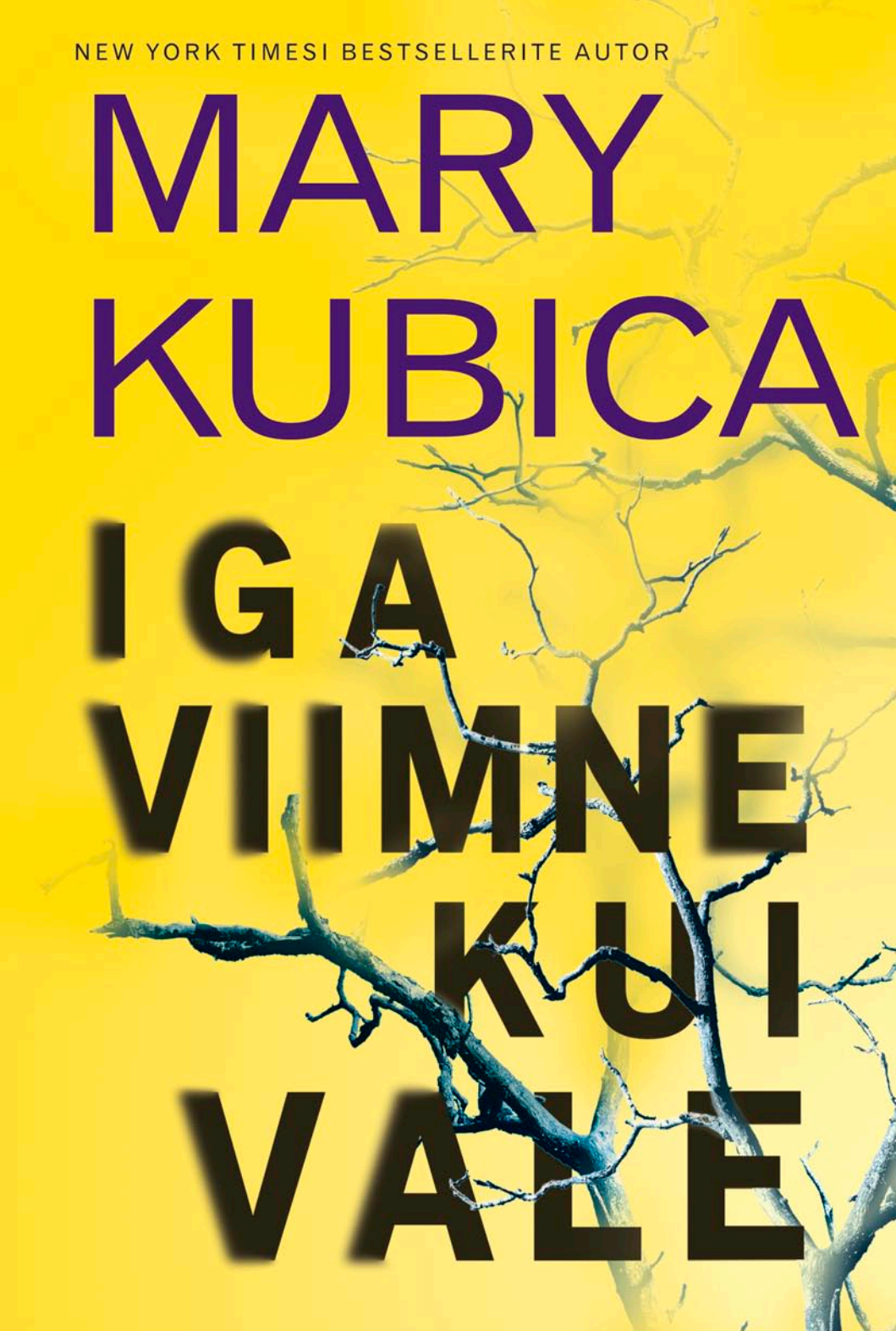

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

MARY
KUBICA

IGA
VIIMNE
KUI
VALLÉ

Mary Kubica
Every Last Lie
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Mary Kyrychenko
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10336217
ISBN 978-9949-87-010-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

**Emale ja isale –
mu suurimatele fännidele**

CLARA

ÕELDAKSE, et surmad tulevad ikka kolme kaupa. Esimene mineja oli mees, kes elas mu ema ja isa vastas. Härra Baumgartner suri seitsmekümne nelja aasta vanusena eesnäärmevähki. Ja seejärel suri mu keskkooliaegne klassiõde, vaid kahekümne kaheksa aasta vanune ema kopsuemboli – otse ta kopsu tabanud vereklombi – tagajärjel.

Ja järgmine oli Nick.

Istun parasjagu diivanil, kui telefon mu kõrval helisema hakkab. Telefoniekraanile ilmub Nicki nimi ja ma kuulen tuttavat häält nagu kõigil neil tuhandetel kordadel, mil ta helistanud on. Aga seekord on kõik teisiti, sest see jääb ta viimaseks kõneks.

„Tere,“ ütleb Nick.

„Tere sulle ka.“

„Kuidas sul seal on?“ küsib tema.

„Kõik on hästi,“ vastan.

„Kas Felix magab?“

„Jah,“ vastan mina. Vastsündinutel on komme öösiti üleval olla ja siis päev otsa magada. Laps on mul süles ja muudab mu liikumisvõimetuks. Ma ei saa teha muud kui jälgida tema magamist. Felix on nelja päeva ja kolme tunni vanune. Seitsmeteistkümne minuti pärast on ta nelja päeva ja nelja tunni vanune. Sünnitus oli pikk ja vaevaline, nagu need harilikult ikka on. Valu vaatamata epiduraalanalgeesiale, kolm tundi pressimist vaatamata tõsiasjale, et sünnitamine pidanuks

iga järgmise lapsega lihtsamalt kulgema. Felixi sünniga võrreldes oli Maisiega kõik kiiresti ja kergelt läinud; poisiga oli kõik raske.

„Ehk peaksid ta üles äratama?“ soovitas Nick.

„Ja kuidas ma seda tegema peaksin?“

Mu sõnades ei ole pahameelt. Neis on väsimus. Nick teab seda. Ta teab, et ma olen väsinud.

„Ma ei tea,“ vastab mees ja ma sisuliselt kuulen, kuidas ta õlgu kehitab, näen liini teises otsas Nicki enda väsinud, kuid poisiliku naeratust, tema alati siledaks raseeritud nägu, mille ülahuulele ja lõuale selleks kellaaajaks pruunikas habemetüügas tekkima hakkab. Ta sõnad on summutatud. Telefon on ta suust eemale libisenud ja ma kuulen, kuidas ta enda kõrval olevale Maisiele sosistab: *Käime enne minema hakkamist pissil ära*, ja kujutan endale ette, kuidas mehe osavad käed kahvaturoosade balletisusside paari erkroosade Crocside vastu vahetavad. Kuulen, kuidas Maisie jalad ta käte vahel siplevad ja eemale tõmbuvad. Maisie tahaks ühineda teiste kohmakalt jalasirutust ja varvaste puudutamist harjutavate nelja-aastas- tega rühmaga.

Aga issi, kostab tüdruku vaikne virin. *Mul ei ole pissihäda*.

Ja sellele vastuseks Nicki kindel, kuid leebe korraldus: *Sa pead proovima ära käia*.

Nick on parem lapsevanem. Mina kipun käega lööma, ütlema *olgu siis*, ja saan seda mõned kilomeetrid hiljem koduteel kahetsema, kui Maisie ühtäkki oma jalgevahet kobab ja üürgab, et kohe tuleb piss, kuigi häbitunne ta silmis reedab, et juba tuligi.

Maisie hääl kaob tüdrukute tualettruumi suunas ja telefonist kostab taas Nicki oma. „Kas ma toon midagi õhtusöögiks?“ tahab ta teada ja ma vahin ainiti mu endiselt välja veninud kõhul lamavat Felixit. Mu rinnad tilguvad valge puuvillase pluusi all. Istun sünnitusjärgsete vaevuste leevendamiseks jääpaki peal. Vaja läks episiotoomiat ja niisiis on mul õmblused; ma veritsen. Ma pole täna pesemas käinud ja viimase nelja päeva jooksul näpistatud unetunde on võimalik kokku arvata ühe käe sõrmedel. Mu silmalaud muutuvad raskeks ja ähvardavad kinni vajuda.

Nicki hääl jõuab taas läbi telefoni minuni. „Clara,“ ütleb mees ja teeb otsuse minu eest. „Ma ostan koduteel midagi õhtusöögiks. Me oleme Maisiega varsti kodus. Ja siis saad sa puhata,“ ütleb mees ja meie õhtune olemine kujuneb umbes selliseks: mina magan ja Nick äratab mu üles, kui Felixil söögiaeg on. Seejärel on kesköö käes ja Nick magab ja mina veedan ülejäänud öö ärkvel olles, ärritatud Felix süles.

„Hiina või Mehhiko toitu?“ küsib Nick ja ma valin Hiina toidu. Need on viimased sõnad, mida ma oma abikaasaga vahetan.

Ootame Felixiga elutu teleri kilejalt musta ekraani põrnitsedes Nicki terve igaviku; pult on toa teises otsas nahkdiivanil neerumustrilise diivanipadja all peidus. Ma ei taha seda võtma minnes Felixi äratamisega riskida. Ma ei taha Felixit üles äratada. Vaatan korduvalt vilksamisi puldi poole ja pööran pilgu ära, nagu suudaksin ma teleka telepaatia teel sisse lülitada ning vältida lämmatavat igavust ja korduvat mustrit, mis imiku eest hoolitsemisega kaasneb – söömine, magamine, mähkmevahetus, otsast peale –, mõnda minutit „Õnneratta“ või õhtuste uudiste seltsis veetes.

Millal Nick koju jõuab?

Harriet, meie punasekirju kolli, lamab kerra tõmbununa mu jalge ees ja sulab džuutvaibaga kenasti ühte – ta on osa sisustusest ja ühtlasi meie valvur. Koer kuuleb auto lähenemist enne mind. Üks ta kõrva-dest kerkib püsti ja koer ajab end jalgele. Ootan asjatult garaažiukse avanemise heli, Maisiet läbi metallukse klobinal sisse tormamas ja väikese baleriinina piruette joonistades üle meie kodu puitpõrandate keerlemas. Mõte Nicki saabumisest ja toidust paneb mu kõhu korisema. Ma olen nälgjane.

Aga selle asemel kostavad eesukse poolt hääled, asjalik koputus vastu puitu ja Harriet teab juba enne mind, et tulija ei ole Nick.

Tõusen diivanilt ja teen ukse lahti.

Minu ees seisab mees, ta sõnad on põikleavad ega jõua minuni. Need heljuvad meie vahel õhus nagu jaanimardikad ja lendavad kär- mesti minema, kui ma üritan neid pihku püüda. „Kas teie olete proua

Solberg?“ küsib mees ja ütleb minu jaatavat vastust kuulates: „Proua, juhtus õnnetus.“

Tal on seljas musta värvi kangast särk, jalas musta värvi kangast püksid. Mehe särgil on õlakud, pagunid. Minu sissesõiduteel seisval autol on kiri „Teenida ja kaitsta“.

„Proua?“ küsib mees, kui ma ei vasta. Felix ripub mu süles nagu kartulikott. Ta keha on lõtv, liikumatu, laps magab endiselt ja muutub iga hetkega raskemaks. Harriet istub võõrast meest põrnitsedes mu jalgade ees.

Mu kõrvad küll kuulsid öeldud sõnu, ent mu aju ei suuda neid töödelda. Ma ajan selle unevaeguse kaela või on tegu hoopis eitusega. Jõllitan enda ees seisvat meest ja küsin mõttes: mida ta minust tahab? Mida ta müüa üritab?

„Kas sellega oodata ei anna?“ küsin ja surun Felixi vastu rinda, et mees ei näeks rinnapiimast mu pluusile jäänud niiskeid laike. Mu sisemus on raske; mu jalasooned löövad tuld. Ma lonkan; see on sünnitamise tagajärg. „Mu abikaasa jõuab kohe koju,“ luban mehele, „ta peaks iga minut kohal olema,“ ja ma näen mehe tundetuks muutunud näole laskumas teeseldud haletsust. Ta on seda ennegi teinud, palju kordi. Räägin talle Maisie balletitunnist, sellest, kuidas Nick just praegu koju sõidab, kuidas ta iga hetk kohale jõuab. Räägin poliitseinikule, kuidas ta pidi üksnes õhtusöögi ostmiseks peatuma ja kohe pärast seda koju sõitma. Ma ei tea, miks ma nii palju räägin. Teen ukse lahti. Kutsun mehe sisse.

„Kas te ei tahaks teda toas oodata?“ küsin ja ütlen uuesti, et Nick jõuab kohe koju.

Väljas on peaaegu kakskümmend üheksa kraadi sooja. On kahekümne kolmas juuni.

Mu küünarnukki puudutab kellegi käsi; mees hoiab oma mütsi käes. Ta siseneb mu koju, hoides minu lähedale, et saaks Felixit kaitsta, kui ma kukkuma peaksin.

„Proua, juhtus õnnetus,“ ütleb mees uuesti.

Hiina toit, mida me harilikult sööme, on pärit naaberlinnas asuvast väikesest toitu kaasa müüvast restoranist. Nickile meeldivad nende praetud pelmeenid, mulle munahüübesupp. Restoran asub kõige rohkem kaheksa kilomeetri kaugusel, kuid sinna pääseb mööda külateed, mida Nick eelistab kiirtee tiheda liikluse vältimiseks kasutada, eriti tipptunnil. Harvey Road on ühetasane ja lausik; siin ei ole mägesid. Tee on kitsas; kaks sõidurada tunduvad kahe auto jaoks kitsaks jäävat, eriti kurvis, mis on järsk üheksakümnekraadine L-tähte meenutav nurk; autod, mis pimesi U-kujulisse kurvi kihutavad, ei pane seda läbistavat kahekordset kollast joont täheleegi. Harvey Roadi ääres asuvad ridamisi hobusefarmid: suured, lippaadadest ümbritsetud nüüdisaegsed majad, mille juures peetakse täisverelisi või Ameerika veerandmiilihobuseid. Tegemist on maapiirkonna luksversiooniga, mis on end ära mahutanud kahe lumepallina kasvava, kaubamaju, kodupoode, bensinijaamu ja hambaravikabinette ligi meelitava eeslinna vahele jäävasse soppi.

Päev on päikesepaisteline, sedalaadi imekaunis päev, mis hääbub hunnitusse päikeseloojangusse, muutes maailma kuldseks, nagu oleksid seda puudutanud kuningas Midase käed. Päike viivleb taeva kõhus nagu Hiina latern, kuldne ja särav, pimestades pendelrändajate silmi. See leiab tee autode tahavaatepeeglitesse ja meenutab oma valgusesse sõitvaid autojuhte pimestades, kes tegelikult maailma valitseb. Aga päike on vaid üks õnnetuse põhjustest. Oma osa on ka järsul kurvil ja Nicki suurel kiirusel, nagu ma peagi teada saan; need kolm asja ei klapi omavahel kokku, täpselt nagu valgendi ja äädikas.

Seda ta mulle räägibki, see kootud materjalist särgis ja pükstes mees, kes minu ees seisab, mind küünarnukist toetab ja mu kukkumist ootab. Näen, kuidas päike avatud eesukse vahelt läbi imbub ja mu majja siseneb, ümbritsedes trepi, vanutatud hikkoripuust põranda ja juuksed Felixi abitus peas kuldse kumaga.

Kõlavad sõnad ja väljendid, mis on niisama hoomamatud nagu *õnnetus: liiga suur kiirus ja kokkupõrge puuga*. „Kas kõik jäid terveks?“ küsin, teades, et Nick kipub kihutama, ja näen oma vaimusilmas, kuidas ta teise auto teelt välja surub ja too vastu puud sõidab.